Írta: Éliás Ádám
2010. június 21. hétfő, 00:00

Szegedi Városi Bíróság (ügyszám: 17.B.252/2010/2.)
Dr. Szalai Zoltán Bíró Úr

Tisztelt Bíró Úr!

Elnézését kérem érveim szerteágazó jellegéért, s azért is, mert sokszor látszólag nem a tárgyra tartozó dolgokkal is bátorkodom előhozakodni.

Ennek, az álláspontom mögött jelenlévő meggyőződés az oka, miszerint sem az én cselekvésemnek, sem az általam vezetett szervezet, a Vállalkozások Érdekvédelmi Szövetsége cselekvésének nincsen büntetőjogi relevanciája.

A közjóért cselekszünk, amikor az értékteremtő munka jogvédelme Magyarországon csak elméletben létezik, gyakorlatilag megszűnt, s az értékteremtő munkát végző ember és vállalkozás szinte kényre-kedvre ki van szolgáltatva az őt tönkretevő „profitmaximalizáló” nyakkendős bűnözőknek, akikkel szemben a közhatalomtól semmilyen hatékony védelemre nem számíthatnak.
Ezért cselekvésünknek nemhogy társadalmi veszélyessége lenne, de épp ellenkezőleg: gyógyítani igyekszik , ám kétségtelen, hogy néha szokatlan eszközökkel, a társadalom betegségeit. Ezeken felül: semminemű bűnös motivációnk, indítékunk nincsen.

A konkrét ügyre vonatkozó megjegyzéseim:

1.

A „sértett” tanúvallomásban nyilatkozott, hogy a kiskapun gyakorlatilag semmi kára nem keletkezett, mert elég volt lefesteni, ami legfeljebb 500,- Ft költséget jelentett.
Hol van akkor részemről a 8.950,- Ft értékű rongálás, amellyel az ügyészség vádolt meg?

2.

Azért kértem a felvételek megtekintését, mert határozottan úgy emlékszem, hogy a nagykapu sarkának kiemelésében nem vettem részt. Ám elképzelhető, hogy rosszul emlékszem, a felvételek majd eldöntik.

3.

Az önbíráskodás vádját tényállási értelemben végképp nem tudom értelmezni a tárgyalás után. Az önbíráskodásban a vád szerinti „sértett" személy, tanúvallomásban nyilatkozott a tárgyaláson, miszerint az események alatt vidéken tartózkodott, tehát még a közelében sem volt semmilyen lehetséges fenyegetésnek, vagy dologról rá átterjedhető erőszaknak. A faxon küldött levelekről pedig azt nyilatkozta, hogy benne semmilyen félelmet nem keltett.

Akkor ki a sértettje az „önbíráskodásnak"?

Minden létező kommentár és bírósági határozat arról szól, hogy önbíráskodás sértettjének mindenképpen a fenyegetés hatókörében kell lennie, akkor is, ha a fenyegetés dolog elleni erőszak formájában terjedhet át a sértettre.

Ha pedig az önbíráskodás mint tényállás nem áll meg, a rongálás pedig 500,- Ft értékű volt, akkor miről szól a vádirat?

Szeretnék még kitérni a tárgyaláson nagy súllyal nekem szegezett két kérdésre.

Az egyik az volt, hogy meggyőződtem-e előre arról, hogy az az ingatlan, ahová a Fehér és Társa Kft. irodájától átmentünk, a „sértett" tulajdonában van-e.

Azt a címet valakitől, csak mint információt kaptam, fogalmam sem volt arról, hogy az egy épülő beruházás, üres ingatlan, vagy társasház, vagy bármi más. Amikor láttuk, hogy családi otthon, csupán becsöngettünk, hogy beszélhessünk a Fehér úrral. Majd amikor azt a választ kaptuk, hogy nincs otthon, elmentünk onnan.

A másik kérdés, amit az ügyész úr többször nekem szegezett, hogy miért volt nálunk csákány. Az igazság az, hogy néhány embernél valóban csákány volt, néhánynál csavarhúzó, másoknál kalapács, ismét másoknál ásó, vagy kombinált fogó, stb., szakmától függően, építőipari szerszámok. Semmilyen akciónknál nem zárható ki a tulajdon-visszavételben érdekelt tagszervezetnek nyújtott szolidáris munka-segítség. Ezért vannak aktivistáinknál mindig szerszámok, amelyeket azonban – nagyon sok akciónk után talán hitelt érdemlőnek minősíthető az állításom –, kivétel nélkül az egyébként majdnem mindig jelképes jellegű és mértékű tulajdon-visszavételnél szükséges szerelési-bontási munkáknál használják.

Tisztelettel:
Budapest, 2010. június 21.

Éliás Ádám
Postacím: 1751 Budapest, Pf. 148.